

paa Grundlag af dette komme til et fyldestgørende Resultat med Hensyn til selve Skattebyrden for den paagældende Befolkning. Det er en kendt Sag, at Ejendomsskyld og Hartkornsskatter er langt højere i sjællandske Kommuner end i Vestjylland, og det vilde være ganske urigtigt, om man i en sjællandsk Kommune med høje Hartkornsskatter og høj Ejendomsskyld ogsaa vilde paalægge høje personlige Kommuneskatter. Derved vilde man netop komme til ramme dem, som ikke har Ejendom i synderlig Udstrækning. Det er ikke noget Bevis for, at man er bedre stillet paa Sjælland end i Vestjylland, at man i en og anden vestjydsk Kommune har lige saa høj Skatteprocent som i Næstved Sct. Mortens Landsogn. Man bør holde sig til, hvad der er oplyst i den Skrivelse, Ministeren har fremsendt, som jeg synes er saare overbevisende, at der i Næstved Sct. Mortens Landsogn blandt de 785 Beboere, hvoraf omtrent 260 er Skatteydere, kun findes 9, der har en Indtægt af over 2,000 Kr. En Landbruger, for Resten den stedlige Sognefoged, skal svare 500 Kr. i kommunal Skat, og han har kun 20 Tdr. Land. Det synes mig at være en ret antagelig kommunal Skat for en saadan Mand.

Jeg vil i Modsætning til det ærede Medlem fra Ringkøbing varmt anbefale Tinget at stemme for det foreliggende Ændringsforslag, stillet af den højtærede Minister og tiltraadt af Finansudvalgets Flertal, og jeg vil takke de Medlemmer af Venstre, de Medlemmer af det radikale Parti og ogsaa de Medlemmer af Højre, der i Indlemmelseskommissionen har givet denne Henvendelse til Rigsdagen deres Tilslutning. Jeg synes, at det maa veje noget, at alle Partiers Repræsentanter i Kommissionen er blevet enige om at opfordre Ministeren til at søge en Bevilling som den her nævnte.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing har naturligvis Ret i, at Vedtagelsen af denne Bevilling kan medføre andre lignende Bevillinger, men naar jeg mener, at den ærede Ordfører for Finansudvalget (Poul Christensen) taler sandt, naar han siger, at der ikke her vil skabes noget Præcedens, ligger det i, at det ikke er vort Ønske i de paagældende Kommuner at arbejde videre under de kommunale Forhold, der er i Øjeblikket. Tværtimod, der er et levende Ønske om at faa andre kommunale Grænser tilvejebragt, at faa Byens Omraade udvidet og derved faa udlignet det urimelige Forhold, der nu

bestaar. Der ligger nemlig op til Næstved Købstad to smaa Landdistrikter der har Skolefællesskab og Forsørgelsesfællesskab med Købstadkommunen; det ene er St. Mortens Landdistrikt, der her indtrængende anmoder om Hjælp, og det andet er Næstved St. Peders Landsogn; men der er den kommunale Skatteprocent kun 0,13, altsaa ikke mere end godt $\frac{1}{10}$ pCt. Susaaen danner Skellet imellem disse to Landdistrikter. I Næstved St. Peders Landsogn lægger man Gader an, skønt det ikke er en Købstad, flotte Gangstier, hvor der brænder Luxlamper; trods det, at vi i Øjeblikket er i en saadan Situation i Købstaden, at vi slukker Gadelygterne, blusser Lamperne lystigt i dette Landsogn. Skatteprocenten er som sagt 0,13; Erhvervsskatten fra De forenede Papirfabrikker tilhører dette Landdistrikt. Disse Fabrikkers Virksomhed ligger midt i Næstved By, men paa en Enklave, der paa Grund af et eller andet mærkværdigt Tilfælde er kommet til at høre til Næstved St. Peders Landsogn. Denne store Fabrik, der har en Ejendomsskyld af over 1 Mill. Kr., svarer hele sin Erhvervsskat til Næstved St. Peders Landsogn. Men i Næstved St. Mortens Landsogn bor en meget væsentlig Del af de Arbejdere, der er beskæftigede paa De forenede Papirfabrikkers Maglemølleafdeling. Jeg synes ikke, der er noget underligt i, at Landdistriktsraadet i St. Mortens Landdistrikt føler sig ilde berørt af alle de skinnende Luxlamper paa den anden Side af Susaaen, og at Beboerne føler sig endnu mere ilde berørte, naar de skal have Portemonnæen frem og betale de Skatter, som de maa svare til St. Mortens Landdistrikt.

En Ting endnu vil jeg lægge det høje Ting paa Sinde, det er, at der under de nuværende, ekstraordinære Forhold er lagt yderligere Byrde paa St. Mortens Landdistrikt, nemlig den store Indkvarteringsudgift der for Øjeblikket tynger en stor Del af den sjællandske Befolkning, og at det Vederlag, der ydes baade til By- og Landkommunerne i Sjælland, ikke ganske er i Overensstemmelse med, hvad der under de nuværende Forhold er nødvendigt for at give Soldaterne en ordentlig og anstændig Behandling, baade hvad Lokaler og Bespising angaar. Det er, synes jeg, en Omstændighed, som maatte bevirke, at man kom til at se noget anderledes paa det foreliggende Spørgsmaal, selv om man maatte have haft Betæneligheder ligesom det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C.